

stemmelserne i en ny Lov vilde medføre en Nedsættelse. Derfor ere vi villige til paa Finansloven at give en Bevilling, hvorefter den anden Halvdel af den paagældende Lønning, hvilken efter Loven burde bortfalde, dog vedblivende skal tilflyde den paagældende Embedsmand. Men denne Bevilling sætter Regeringen sig imod, og det gør den ikke, fordi den mener, at Formanden kun bør have den ene Halvdel af Lønnen, men fordi den paastaar at ville have Ret til uden Bevilling at tillægge baade den nuværende Formand og alle hans Efterfølgere den fulde Løn. Dette er imidlertid for meget forlangt. Et af to. Enten bliver Rigsdagen og Regeringen enige om, at der skal bevilges den paagældende Embedsmand den Halvdel af Lønnen, som ikke kan tillægges ham af Regeringen uden en saadan Bevilling. Eller ogsaa, hvis Regeringen ikke vil gaa med hertil, hvis Regeringen imod vort Ønske modsætter sig, at der gives en saadan Bevilling; ja saa maa Manden nøjes med den Halvdel, som Loven af 1870 tillægger ham, og saa bliver den paagældende Konto paa Finansloven at nedsætte i Overensstemmelse dermed. Andre Udveje er der ikke. Jeg gentager imidlertid, at Finansudvalget og Folketinget ere fuldstændig villige til at yde det, som vi anse for at være billigt i de foreliggende Tilfælde, nemlig en Bevilling ud over det, som er hjemlet ved Bestemmelserne i Løven af 1870, hvilke Bestemmelser uden en saadan Bevilling fra Rigsdagens Side vil være at bringe til Anvendelse. — Dermed har jeg kortelig gennemgaaet, hvad disse Spørgsmaal dreje sig om. Jeg har fundet det paa sin Plads at gøre dette, fordi Spørgsmaalene ikke i sig selv ere af en saadan Storhed, at jeg tør gaa ud fra, at alle Medlemmerne have bevaret dem i frisk Erindring siden 2den Behandling.

Formanden: De Forslag, der ere stillede af Konseilspræsidenten, ere ikke opførte paa Listen som nu foreliggende til Forhandling. Jeg finder det imidlertid naturligt, at den ærede Ordfører har bragt dem paa Bane, da den højtærede Konseilspræsident er til Stede, men jeg vil ikke lade dem komme til Afstemning, før vi komme til det Afsnit, hvortil de foreligge.

Scavenius: Ja, jeg antager, at det maa være tilladt ogsaa fra Mindretallets Side at tale om disse Ændringsforslag, siden den ærede Ordfører har bragt dem frem her. Sagen er efter vor Opfattelse den,

at den ærede Ordfører vender Forholdet paa Hovedet, vender op og ned derpaa. Det er i dette Tilfælde ikke Regeringen, der uden nogen som helst Berettigelse vil tvinge Folketinget til at betale højere Lønninger, end der i Henhold til Loven tilkommer vedkommende Mand, men det er tværtimod Folketinget, der gennem disse Forslag vil gøre et Forsøg — et Forsøg, som maaske vil lykkes, det kan saamænd gerne være — paa at indføre en helt ny Praksis paa dette Omraade. Saaledes er Forholdet. Thi der har hidtil været mange honorarlønnede Bestillinger eller Embeder — man kalde dem, hvad man vil — honorarlønnede Hverv, som have været i andre Embedsmænds Besiddelse, om jeg maa bruge det Udtryk, uden at Rigsdagen indtil Dato har gjort nogen som helst Indvending. Tillige maa det siges, at Indvendingerne i og for sig i ethvert Tilfælde ere meget tvivlsomme. Det er ganske overordentlig tvivlsomt, om man nogensinde ved Løven af 1870 har tænkt paa, at den skulde gælde honorarlønnede Hverv. Efter Ordene kan man naturligvis føre den hen derunder, men jeg tror ikke, at man nogensinde har tænkt derpaa, og Praksis har hidtil været den, at man ikke har henført dem derunder. Derfor er det at vende op og ned paa Sagen, naar det her sættes, som om det er Regeringen, der retter et uberettiget Angreb paa Folketingets Ret; det er ikke sandt — ja jeg vil ikke bruge saa stærkt et Udtryk — det er ikke saa. Hvad disse fire Anmærkninger angaar; saa ere de jo imidlertid ingenlunde af ens Beskaffenhed. Den ene under Landbrugsministeriet angaar en Sag, som efter min Mening slet ikke vedkommer Spørgsmaalet om, hvorvidt Løven af 1870 skal anvendes eller ikke. Paa Landbrugsministeriets Anmærkning foreslaar Regeringen, at man skal give den konstituerede Direktør 2000 Kr. i Gage, Lønning, Honorar, man kalde det, hvad man vil, hvorimod Folketinget har besluttet, at han skal nøjes med 1500 Kr.; og da denne Honorarlønning ikke er fastsat i nogen Lønningslov, men det udtrykkeligt er bestemt, at den skal fastsættes ved Finansloven, saa maa Regeringen efter min Mening finde sig i at modtage en mindre Lønning. Skønt altsaa Mindretallet ogsaa paa dette Punkt i Realiteten er enig med den høje Regering i, at en Lønning eller et Honorar af 2,000 Kr. langt fra er for meget, kan jeg ikke se rettere, end at paa dette Punkt kan Regeringen ikke stille nogen berettiget Fordring til Folketinget. — Og det samme gælder i alt